

VELÜNK AZ ISTEN

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023.04.23.

A mai üzenetnek azt a címet adtam, hogy: *Velünk az Isten*. Halleluja! Mondhatná valaki, hogy ez nem egy új hír, ezt mindnyájan tudjuk, és nagyon jó, hogy ez így van, de a mai üzenetben azt szeretném megosztani veletek, hogy mit is jelent az, hogy velünk az Isten? Hogyan gondolkodjunk erről, és hogyan gondolkodnak erről esetleg mások? A Római levél 8. rész 31. verse azt mondja:

Róma 8,31.

31. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Ki lehet ellenünk? Ez nagyon csodálatos.

A Máté evangélium 28. részében is azt olvassuk Jézus utolsó szavait, mielőtt felvitetett a mennybe, azt mondta, hogy: „Ímé, én tivatek vagyok minden napon a világ végezetéig.” És „tegyetek tanítványokká minden népeket”. Tegyük meg azt, amit Isten mond, és Ő velünk van minden napon a világ végezetéig. És mégis az emberek néha úgy élik meg, a hívők úgy élik meg, nagyon gyakran hallom, hogy Isten elhagyott engem! Isten nem törődik velem! Isten nem foglalkozik velem. Nagyon sokan úgy élik ezt meg, amikor egy kihívással néznek szembe, egy betegség, vagy egy váratlan helyzet van az életükben, akkor úgy gondolják, hogy talán Isten elhagyta őket, vagy most éppen nincs velük. Miért teszi ezt velem Isten? Miért hagyja azt, hogy ebben a helyzetben legyek? Nagyon sokszor gondolkodnak így keresztények is, és néha úgy élik ezt meg, mintha Isten tényleg elhagyta volna őket. Ez az ószövetségben nagyon-nagyon gyakran előfordul.

A Zsoltárokat olvastam, és elemeztem. A százötven zsoltárnak több mint a fele panasz zsoltár. Amikor panaszkodtak Istennek, hogy Istenem, hol vagy ma? Istenem, most miért hagytál el minket? Mert ők az állapotukból következtettek arra, hogy ha éppen jól megy a dolgunk, akkor Isten velünk van, akkor minden csodálatos, de amikor jönnek a nehézségek, akkor bizony jönnek a panaszok is.

Az ószövetségben gyakran vádolták Istent. Ha megnézzük a Jeremiás siralmait, vannak olyan elemei, hogy Isten, te vagy a hibás azért, hogy mi fogságba kerültünk! Aztán még tovább elemeztem ezeket a Zsoltárokat, és nézegettem, összesen hét olyan zsoltár van, ami bűnbánati zsoltárnak nevezetik. Az egyiket megnéztem, és a 102. zsoltárt elemeztem, kerestem és kutattam, de bűnbánati részt sehol sem találtam benne. Az is végig panasz. Panaszkodnak Istennek, hogy olyan vagyok, mint az elhagyott madár, olyan vagyok, mint a madár a háztetőn, olyan vagyok, mint a pelikán, egyszerűen olyan szerencsétlen vagyok, és jaj nekem! Az Ószövetség tele van ilyenekkel, és sajnos néha az újszövetségi hívők, tehát a Krisztusban hívők, a megváltott hívők is ószövetségi módon gondolkodnak. Ugyanis a jó hír az, hogy velünk az Isten! Azért, mert Jézus ezt megígérte.

A Márk evangélium 3. részét már többször említettem, nagyon megragadott. Jézus tanítványokat választott ki magának:

Márk 3,14.

14. És választá tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni,

Nagyon érdekes. Jézus téged is, Isten téged is kiválasztott azért, hogy veled legyen. Mert velünk van az Isten, mert az Isten közösséget akar. Ő azt akarja, hogy közösségben legyünk vele, és hogy kiküldje őket prédikálni. Miért küldte ki őket prédikálni? Azért, hogy mások is közösségben tudjanak lenni Istennel. Jézus megváltói munkájának az volt a lényege, hogy az Istentől elszakadt ember újra közösségben lehessen Istennel. Egy élő kapcsolata lehessen Istennel úgy, hogy vele van az Isten, mert az Isten Szelleme lakik benne. Az újszövetségi hívőkben Isten lakik, és Isten bennünk él, velünk van. Tehát ha valaki azt mondja, hogy Isten őt elhagyta, akkor ezt a tényt teljesen figyelmen kívül hagyta. Hiszen egy újjászületett hívő az Istennel élő közösségben, élő kapcsolatban van.

Nem így volt ez az ószövetségben. Nagyon fontos azt megnézni, majd ószövetségi Igéket is megnézünk, hogy honnan veszik az emberek, hogy Isten elhagyta őket? Arra gondolnak, hogy ha

bűnt követnek el, vagy valami rossz történik velük, akkor biztosan azért, mert most Isten elhagyott. Én most valami bűnt követtem el. Hányan jöttek hozzám, meg gondolom, ti is hallottatok már hasonlókat, hogy Isten elhagyott engem, mert most valami bűn van az életemben, és ezért Isten nem szeret engem, Isten nem hallgatja meg az imámat. Hányszor hallani ilyet? Sőt valaki egyenesen jött, hogy valamit eltévesztett, és most Isten biztosan elhagyta őt, talán még az üdvösségét is elveszítette! Isten soha nem hagy el, mert azt mondja: Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ezek olyan gyönyörűséges ígéretes, sőt az újjászületett hívő életében tény, benne él, mert Isten temploma vagyunk, és Isten Szelleme lakik bennünk, ahogy a korinthusi levelekben olvashatjuk.

Ez nem történhetett meg az ószövetségi emberrel. Nem lehetett ilyen kapcsolata Istennel, mint amiben mi élünk. Az ószövetségi emberek, még Ábrahám is csak vágyakozott látni azt, amiben mi most vagyunk. És amikor arról beszélünk, hogy velünk az Isten, akkor lehet, hogy azt mondd, én tudom a fejemben, de néha mégis látjuk azt, hogy egy olyan kép van még mindig az emberekben, hogy Isten elhagyott. Jézus kiküldte a tanítványokat és azt mondja: hogy hatalmuk legyen betegek gyógyítani és ördögöket kiűzni. Azért, hogy ne a betegséggel, ne az ördögökkel, ne a gonosz dolgokkal, ne a rossz dolgokkal legyen közösségben az ember, hanem Istennel. Természetesen ezek a dolgok megtámadhatják az embert, de láthatjátok, hogy Isten fölötte van mindezeknek.

A másik, ami egy nagyon jellemző dolog, hogy kprivatizálják Istent. A rendszerváltás óta a nagy privatizációs korszakot nézve úgy gondolják sokan, hogy Istent is lehet privatizálni. Amikor hirdettük valahol az Evangéliumot, és elvittük a jó hírt, sokan azt mondták, hogy: én katolikus vagyok, a másik azt mondta: én református vagyok, aztán valaki izraelita, van, aki pünkösdi. Mit mondtak ezzel? Velem, csak velem van az Isten, na de mi van veled? Velem van az Isten, de teveled már biztos nincsen. Hányszor hallottuk ezt a részt is, hogy mi vagyunk az igazhitűek, mert mi ehhez a csoporthoz tartozunk, mi ahhoz a csoporthoz tartozunk, és velünk van az Isten! Hiszen nálunk van az igazság, nálunk van a teljes kinyilatkoztatás, és velünk van az Isten. No de mi van veletek? Hogyan lenne már veletek az Isten? Ez volt a farizeusi gondolkodás, és ez nemcsak az akkori farizeusokra volt jellemző. Lehet, hogy nekünk is vannak ilyen gondolataink, és úgy gondoljuk, hogy jó, Isten velem van, na de a másikkal? Vele nincs Isten, sokan gondolják. Az mondja, hogy csak én tudok imádkozni, mert velem van az Isten, te csak olyan harmadrendű hívő vagy, a te imáid nem olyanok, mint az enyéme! Hallottunk ilyeneket is, csak az X. Y. tud imádkozni, mert velem van az Isten, és csak az én imámat hallgatja meg, mert te olyan harmadrendű ember lehetsz hozzám képest – mondják némelyek. Ezek a kirekesztések. Csak ha én imádkozom a betegekért, akkor gyógyulnak meg, mert nekem kenetem van, nekem ott van a kenet, nekem ott van a Szent Szellem, velem van az Isten, de hát veled azért annyira nincs az Isten, mint velem! Tehát ha te imádkozol, akkor nem gyógyulnak meg a betegek. Csak én hallok Istentől, mert velem van az Isten! Isten velem beszél, én egy különleges ember vagyok, te nem vagy olyan különleges, ahogy elnézlek, de én hallok Istentől.

Vajon ismerősek-e ezek a szavak? Néhányan mosolyogtok, bólogattok. Sokan azt mondják, hogy igen, az Isten csak engem használ, téged nem tud használni, mert énvelem, velem van az Isten, én olyan dolgokat teszek, hogy Isten szeret engem. Ilyet is hallottam, hogy az Isten engem nagyon szeret, és sorolja az érdemeit: mert én annyit imádkozom, mert én annyit böjtölök, mert én ezt teszem, meg azt teszem, meg amazt teszem. Ezek mind-mind elhangzottak. Hú, annak az X. Y-nak akkora kenete van, biztos, hogy vele van az Isten! Az egy különleges, az egy nagyon-nagyon különleges ember. De mindezek nagyon téves elgondolások és ezek a téves elgondolások sajnos jelen vannak a keresztyén gyülekezetekben is. Egy dolgot szeretnék elmondani nektek, lehet, hogy már elhangzott tőlem: Istenhez nincs senkinek külön művészbefjárója. Tehát nincs külön művészbefjáró, Istennek nincsenek kedvenckéi. Ha megnézed Jézus szolgálatát, akkor világosan láthatod azt, hogy Jézus mindenkivel volt. Jézus volt a két latorral, kezdjük ugye a legvégén, de hát mehetünk visszafele is Jézus születésétől.

Akkor kezdjük előlről. Jézus születése előtt jött a hír, hogy Immánuel, ez azt jelenti: Velünk az Isten. Aztán ha Jézus szolgálatában megnézzük, akkor Jézus mindenkivel volt és éppen ez volt a

farizeusok problémája is, hogy Jézus, hogy Isten nem csak a farizeusokkal volt, hanem Jézus a vámszedőkkel is volt, a paráznákkal is volt, Jézus a saját árulójával is volt, Jézus a paráznaságon kapott hölgygel is volt és a legvégén a kereszten a két latorral is volt. Jézus Pilátussal is volt, Jézus nem diszkriminált, Jézus mindenkivel volt. Nem azt akarom mondani, hogy mindenkinek a tettét helyeselte és jóváhagyta, de Jézus nem volt személyválogató. Jézus a leprással is volt, az éhezőkkel is volt, Jézus a betegekkel is volt, az elesettekkel is, a gazdagokkal is, a szegényekkel is. Jézus mindenkihez egyformán viszonyult. Vannak, akik elszigetelik magukat a többiektől és úgy gondolják, hogy én különb vagyok, mert velem van az Isten, engem Isten jobban szeret, engem Isten jobban használ, én különb vagyok! A Biblia világosan beszél erről, hogy egymást magatoknál különbnek tartjátok, mert Isten mindannyiunkban ott van és ott él.

Egy történetet szeretnék felolvasni János evangélium 9. részéből, és ez nagyon jól példázza a farizeusok gondolkodásmódját.

János 9,1–3.

1. És amint eltávozék, látá egy embert, aki születésétől fogva vak volt.

2. És kérdezék Őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é, vagy ennek szülei, hogy vakon született?

Érdekes kérdés és egy teljesen ószövetségi gondolkodás, hogy ha valaki beteg, valakit megtámadott valami, akármilyen rossz élethelyzetben van, az egy dolog miatt lehet, hogy vétkezett, hogy bűnt követett el. Ez valóban az ószövetségben így volt, hiszen az 5Mózes 28-ban olvassuk az áldás és az átok részt a Bibliában. Tehát nyilván az ószövetség a törvényre alapoz és ha Izrael népe áldásokban akart járni, akkor meg kellett, hogy tartsa a törvényt. Ha a törvényt nem tartotta meg, akkor bizony mindenféle rossz dolgok jöttek az életükre, és ez az ószövetségi kép élt bennük. Hiszen ők az ószövetségben éltek, az ószövetségben szocializálódtak, ott nőttek föl a törvény korszakában. Természetesen az volt a kérdés, hogy ha valaki vakon született, akkor biztos valamilyen átok alatt van, valami átok nyomja az illetőt, és valakinek biztosan vétkeznie kellett, hogy ilyen rossz dolog történjen. Ma is hallunk ilyenekről. Hallottam valakit, aki a generációs átkokról prédikált, hogy azért lehet valakinek egy nehézség az életén, mert átok alatt van. A szülei vétkeztek, a nagyszülei vétkeztek, és sajnos keresztény tanítások hangzanak el erről. Mit mondott Jézus? Jézus föloldotta és azt mondta:

3. Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei. Hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai,

Jézus azt mondta, hogy nem jól gondolkodtok, ez a gondolkodásmód elavult. Mégis vannak, akik ma is azt gondolják, hogy azért vannak nehézségei, mert valamilyen átok van az életén, vagy valamilyen bűnt követett el, sok mindent kitalálnak az emberek. Ezért hoztam ma ezt az üzenetet, hogy szabadok legyetek és szabadabbá váljatok, mert ebben az esetben is látjuk, hogy Jézus meggyógyította ezt a vakot. A történetet nagyon jól ismeritek, sarat kent a szemére, nyállal sárt csinált, rákente a vak szemére, elment a Siloám tavához és megmosta a szemét. Siloám azt jelenti: küldött, tehát Jézusra mutat ez is, és meggyógyult a vak. Miután meggyógyult, utána jöttek a problémák. Kérdezték, hogyan gyógyultál meg? Miután bizonyosságot tett a gyógyulásáról, egyből szembe találta magát a farizeusokkal. Hogy lehet, hogy egy vakon született meggyógyult? Elkezdtek faggatni, elkezdtek kötekedni Jézussal, és ezt a vakon születettet, mivel elmondta, hogy Jézus gyógyította meg őt, kidobták a gyülekezetből. Nagyon érdekes beszélgetés hangzik el a 9. fejezet 28-as igeverben:

János 9,28–34.

28. Szidalmazták azért őt, és mondának: Te vagy az Ő tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.

Azt mondja, hogy te egy olyan embernek vagy a tanítványa, aki nem lehet Istentől! Hogy lehet az, hogy megszegte a törvényt, hogy a szombat napot megszegte? Az nem lehet Istentől! Egy ilyen ember a farizeusok szerint nem lehet Isten, az nem Istentől van, mert az Isten csak velük van. Azt mondja:

29. Mi tudjuk, hogy Mózesrel beszélt az Isten: Róla pedig azt sem tudjuk, honnan való.

Isten a mi oldalunkon áll, Isten csak a miénk, Isten senki mással nem kommunikál, senki máson keresztül nem munkálkodik, csak rajtunk keresztül, mert mi vagyunk az igazhitű farizeusok! Mit mondott ez a vak?

30. Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta.

31. Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az Ő akaratát cselekszi azt hallgatja meg.

32. Öröktől fogva nem hallaték, hogy valaki vakon születtnek szemeit valaki megnyitotta volna.

33. Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetne.

34. Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születél, és te tanítasz minket? És kiveték őt.

Megint a régi nóta, ha te bűnös vagy, akkor téged elhagyott Isten, te átok alatt vagy! Te tanítasz minket? És kivetették őt. Sajnos ez a fajta gondolkodás még mindig jelen van az újszövetségi hívők gondolkodásában is.

Jézus teljesen egyértelművé tette, hogy nem jól gondolkodnak. A 10. részben jelenti ki Isten az embernek az igazi ellenségét. Tehát egy dolgot nem vettek figyelembe, nem is tudták, az ószövetségi istenképben nem volt benne az ördög fogalma úgy, mint szellemi lény. Erről ma szeretnék beszélni egy keveset. Amikor Újszövetséget olvastok, akkor az ördög szónak a jelentése nem az, ami az újszövetségi értelemben, ő nem egy központi ellenség volt az Ószövetségben. Ő nem egy központi ellenség volt az Ószövetségben, az ószövetségi gondolkodásban. Tehát most zárjuk le a részt, még Jézus nem jött el és az Ószövetségben vagyunk. Az ószövetségben a sátánt nem szellemi lényként ismerték, ahogy mi ismerjük. Talán egyetlen egy hely van az Ószövetségben, egyetlen Ige, ahol konkrétan a sátánra, az ördögre, mint szellemi lényre utal. Természetesen vannak hasonló részek és majd mindjárt meg fogjuk nézni. Ők nem tudták azt, hogy ki az ő igazi ellenségük. Tehát nem mint szellemi lényt, mint bukott angyalt ismerték az ószövetségben a sátánt, ezért minden bajukat, minden gondjukat Istennek tudták be.

Ha bármilyen csapás érte az ószövetségi embert, akkor azt mondták, hogy Isten nincs velünk, Isten elhagyott bennünket, Isten valamiért haragszik ránk! – ez volt az ószövetségi gondolkodás. Újra vissza kell állítani magunkat az Istennel való kapcsolatba, áldozatokat kell bemutatnunk, újra vissza kell térni a törvényhez. Cselekedetek, cselekedetek és cselekedetek! Ez teljességgel ószövetségi kép. És ezt az ószövetségi képet nem szabad nekünk hívőknek behozni a saját életünkbe, mert Isten megbékélt az emberrel. Isten nem haragszik ránk!

2Korinthus 5,20–21.

20. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.

21. Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságává tétessünk Őbenne.

Tehát mi megigazultunk Isten előtt. Majd vissza fogunk menni még a Római levélhez és ott a 8. részt még meg fogjuk nézni. Isten megbékélt az emberrel. Ő nem a cselekedetei alapján van vagy nincs az emberrel. A cselekedeteink miatt nem jön ránk Isten haragja, mert Ő már megbékélt velünk. Ez egy vallásos gondolkodású ember agyába nagyon-nagyon nehezen fér bele. Egy ószövetségi istenképpel rendelkező ember fejébe nagyon nehezen fér be a kegyelem, hogy Isten megbékélt velünk, és velünk van. Mindegy, hogy mi történik, akkor is velünk van és a mi oldalunkon áll. Akkor is, ha bűnt követtünk el, vagy ha olyan szituációban vagyunk, hogy ajtót nyitottunk az ördögnek.

Mi a bűn? Céltévesztés. A bűn nem Isten haragját vonja maga után, hanem te fogsz haragudni saját magadra, mert az ellenségnek nyitsz ajtót.

Tehát az ószövetségi kép a sátánról nem olyan, mint most a miénk. Jézus jelentette ki, hogy ki az igazi ellenségünk, mert nem tudták, ők hittek a természetfölöttiben, hittek Istenben, hittek a démonokban, hittek a rossz szellemekben, a gonosz szellemekben. De amikor arról beszél az Ószövetség,

hogy ördög, meg sátán, meg Belzebub, meg ellenség, akkor nem arra a bukott szellemi lényre gondol, ahogy mi ma értelmezzük ezt és teljesen jogosan. Tehát hadd mondjam ezt el nektek.

Teljesen másról van szó! Jézus mutatta be, hogy ki a mi ellenségünk. Az Efézus 6. Igét nagyon jól ismeritek és ott van egy olyan rész, hogy nem test és vér ellen van nekünk a tusakodásunk. Miért hangsúlyozza ezt Pál apostol? Azért, mert az ószövetségi ember teljesen testi ember volt. Mindjárt vissza fogunk nézni egy kicsit Ésaiásra nagyon sok félreértelmezett igevers van. Vannak hasonlóságok, nyilván vannak átfedések és Jézus világosságában mi máshogy értelmezzük azokat az Igéket. De én arról szeretnék beszélni, hogy akkor és ott mit jelentett az. Olyan tanításokat építenek erre, ami összezavarja az embereket. Tehát az ószövetségi héber nyelvi szövegben a sátán szó azt jelenti gyakran, hogy ellenfél. Elsősorban fizikai ellenfél. Még egyszer mondom, hogy ez az ószövetségi értelmezése. Tehát jól értsétek, amit mondok. Akadályt jelent és nem feltétlenül egy gonosz szellemi lényre utal.

Az ószövetségi gondolkodásban ez nincs benne. Ha beszélsz egy zsidóval, aki nem olvasta még soha az Újszövetséget, amikor te a sátánról, mint egy szellemi lényről beszélsz neki, de ő csak az Ószövetséget olvasta, ezért nem is ért téged igazán. Tehát az ószövetségben a sátán szó jelentése gyakran ellenfél, akadály. Ez egy keresztény allegória, hogy bizonyos helyeken a sátánra, mint szellemi lényre vonatkoztatjuk az ószövetségi Igéket. Még azt is kiírtam, hogy Krisztus után 162 és 220 között élt egy nagyon ismert teológus, Tertullianus. Az első latin nyelvű teológus volt, aki az Ésaiás 14-et először vonatkoztatta például a sátánra.

Egy dolgot tudnunk kell, hogy az ószövetségi próféták a király mellé lettek kirendelve. És az ószövetségi próféták elsősorban az aktuális helyzetre kértek információt, útmutatást Istentől. Mit csináljunk, menjünk háborúba, vagy ne menjünk háborúba? Dávid is megkérdezte, hogy elrabolták a gyermekeinket, az asszonyainkat. Utána menjünk, vagy ne menjünk utána? A királyok mellett a próféta tanácsadó volt. Ilyen volt például Ésaiás is, aki a rangját tekintve egy főember volt. Ma talán úgy neveznénk ezt, hogy elnöki tanácsadó. Ők a tanácsaikat Istentől vették, mert a próféta felkent volt és az aktuális élethelyzetre természetesen Isten nyilatkozott ki prófétákon keresztül olyan dolgokat is, amik majd később fognak megtörténni, tehát amik előre mutatnak. De elsősorban, hogy ott és akkor mi történjen és erre vonatkozik a prófécia.

Most nézzük meg az Ésaiás 14-et, amiről sokan meg vannak győződve, hogy az a sátánra, mint bukott szellemi lényre vonatkozik konkrétan. Ezzel csak azt szeretném mondani, hogy az ószövetségi ember problémáinak az oka, amikor úgy érezték, hogy Isten elhagyta őket, az szövetségi alapon történt. Hiszen nem tették meg a szövetség rájuk eső részét és ez okozta a szenvedéseik döntő többségét.

Ésaiás 14,4–20.

4. E gúnydalt mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lett vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lett!

5. Eltörte az Úr a gonoszok pálcáját, az uralkodóknak vesszejét.

6. Aki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott nemzeteket haraggal, kergettetik feltartóztathatatlanul.

7. Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek.

8. Még a ciprusok is örvendenek rajtad: a Libánon cédrusai ezt mondják: Mióta te megdóltél, nem jön favágó ellenünk.

9. Alant a sír megindul temiattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek minden királyait;

10. Mind megszólalnak, és ezt mondják néked: Erőtlenné lettél te is, miként mi; hozzánk hasonlatossá váltál!

Itt most jön az az ominózus rész, amire azt mondják, hogy ez a sátán bukását írja le. Természetesen a leírtak nagy része mind igaz a sátánra és a gonosz bukására is.

11. Kevélységed és lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók!

12. Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál!

13. Holott te ezt mondád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon.

14. Föléjük hágnak a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.

15. Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe!

16. Akik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, aki királyságokat rendített meg?

17. Aki a föld kerekességét pusztasággá tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá haza!

18. A népeknek minden királyai dicsőségben nyugosznak, mindegyik a maga sírjában,

19. Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány gally, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest!

20. Nem egyesülsz velük a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet: a gonoszok magyát nem emlegetik többé!

Nem olvasom végig. Tehát kiről szól ez? Ma 2700 év elteltével úgy értelmezzük, hogy ez a sátán bukása. Természetesen ezekből a részekből nagyon-nagyon sok minden igaz a sátánra.

Itt ebben az esetben, ha te akkor ott lettél volna, amikor Ésaiás prófétált, aki Krisztus előtt 750-ben kezdte meg a szolgálatát és ha megnéznéd, hogy kiről ír, azt gondolhatnád, hogy ez egyáltalán nem egy gonosz lény! Bár mindezek a jelzők, a jellemzők igazak a sátánra is, de itt egy babiloni királyról van szó, aki asszír király is volt, mégpedig Szanhérib, aki pontosan egy ugyanilyen személy volt. Ugyanis AsszírIA akkor kezdett fölemelkedni és Izraelt fenyegette, de más népeket is fenyegetett. Leírja Ésaiás egyébként a könyvében, meg fogjuk nézni ezt is, hogy AsszírIA fölemelkedett, és letaposta a népeket. Ez a történet nem a mennyben játszódik, hanem tele van allegóriával, metaforával. Átvitt értelemben értelmezik ma a keresztények, holott teljesen valós személyről van szó.

A fényes hajnalcsillag a latinból származik, ami annyit jelent, hogy Lucifer. Fényhordozó, vagy fényes hajnalcsillag, a héber *helel* szónak a jelentése. Ez Szanhéribre, a babiloni királyra utal, aki asszír király volt, de azért babiloni király is, mert leigázta Babilóniát és Babilóniának is királya lett. Annak idején ezek a hódítók, ezek a királyok isteni rangra emelték magukat és nagy hatalomra, nagy dicsőségre törekedtek. Mit jelentenek ott a lantok? Az nem azt jelenti, hogy a mennyei sereg dicsérője volt Lucifer. Bár lehetett, nem tudjuk. Tehát maga a szellemi lény, a sátán, aki saját magát dicsőítette, magát fölmagasztalta, magát szinte Istenné tette. Itt konkrétan erről a Szanhéribről van szó.

Megtámadta őket az ellenség, veszélyeztette őket. Azt mondja, hogy nagy hatalomra és dicsőségre törekedett. Végül is mi történt? Azt mondta, hogy te nem vagy Isten, te egy halandó ember vagy, sírba fogsz szállni! Sőt még úgy sem temetnek el, mint egy egyszerű földi halandót.

Ugye azt tudjuk a történelemből, hogy a fiai ölték meg. Eltaposták, még egy rendes temetése sem lett. Tehát ez az ember, a hajnalcsillag, mit jelent? A hajnalcsillag följön egy kis időre pirkadatkor, nagyon fénylik és azonnal eltűnik. Ehhez hasonlítja ezt a Szanhéribet, hogy te csak egy feljövő hajnalcsillag vagy, aki nem sokáig leszel, nem sokáig taposol népeken, nem sokáig igazol le embereket!

Amikor azt olvassuk az Ószövetségben, hogy földkerekség, az a mediterráneumot jelentette, leginkább azt a térséget, ahol Izrael is volt és a környező népeket. Számukra a világ ez volt. Tehát itt nem az egész világot kell ez alatt szó szerint érteni. Az észak mit jelent? Hogy a sémi gondolkodásban, a sémi istenképben az istenek északon laktak a Cáfön hegyén. Különbféle isteneik voltak minden népeknek. Bálványok voltak, akiket imádtak. Ilyen volt például az egyik, Belzebub.

Olvassuk a Bibliában, hogy te az ördögök fejedelmével üződ ki a betegekből a démonokat, meg a gonosz szellemeket. Ki volt ez a Belzebub? Ma az ördöghöz társítjuk. Persze nyilván az ő csapatához tartozik. Annak idején ez a filiszteusoknak volt a főistene. Akkor minden népnek megvolt a saját istene. Amikor egy nép legyőzetett, akkor nyilván ment az ellenség részéről a propaganda. A mi istenünk legyőzte a ti isteneteket! Mind-mind ez egy ószövetségi kép, és a történet egyáltalán nem a mennyben lejátszó eseményről szól. Bár, ahogy Jézus megvilágította, hogy ki az igazi ellen-

ség, nagyon sok az igazság, nagyon-nagyon sok a közös vonás. De ez ott és akkor egy feltörekvő király, aki kegyetlen volt. A kegyetlenségeikről voltak híresek az asszírok, egyszerűen el sem tudjuk képzeni, hogy milyen kegyetlen dolgokat műveltek a leigázott emberekkel. Ez volt a problémájuk.

Tehát az ószövetségi ember nem úgy ismeri a sátánt. Ez le van írva egyébként az Ésaías 37-ben, amikor fenyegeti Izraelt. 734-től 736-ig volt az a csata és ott Akház volt a király, aki megkérdezte Ésaiaást, hogy most mit csináljunk? Mit tegyünk? Mi az, ami tetszene Istennek? Azért, hogy ne essünk ki Isten kegyelméből, hogy Isten ne hagyjon el bennünket. Mit csináljunk? Ugyanis ott két nép, Izrael és Szíria arra akarta rávenni Júdat, hogy támadják meg Asszíriát. Mit tegyünk? Mit csináljunk? – kérdezte a próféta Istent. Azt mondta: Ne, ne szövetkezz te ezekkel! Semmit ne csinálj! Erre mit csinált Akház? Nem hallgatott a prófétára, elment és szövetséget kötött az asszír királlyal.

Innentől kezdve a vazallusa, a hűbérese lett. Mondta, hogy ne aggódj te sem Izrael felől, sem Szíria felől! Majd jön Isten büntetése rájuk – ugye az Ószövetségről beszélünk – és akkor következett be 722-ben, amikor elhurcolták az északi részt, Izraelt. Teljesen elhurcolta őket, azt hiszem III. Szárgón elvitte őket túl a Tigrisen. De nem azért, mert Isten nem volt velük, hanem azért, mert nem azt tették, amit Isten mondott nekik.

Ez a történet, amit itt most a 14-ben felolvastam, az Ésaías 7. részében van leírva Szanhérib júdai hadjáratáról. Akkor már Izraelt elhurcolták, ők már nem léteznek és szintén hasonló a szituáció, Szanhérib megtámadja Izraelt. Pontosabban nem Izraelt, hanem Júdeát, mert Izrael akkor már nem létezett. Azt mondta Ésaíasnak, hogy most mit tegyünk? Szövetséget kössünk velük, vagy mit csináljunk?

Azt mondta, hogy az Úr megmutatja a szabadítását. Ennek a hajnalcsillagnak, ennek a magát istennek tartó személynek a szarvát le fogja törni, meg fogja alázni és a sírba fog szállni. Nem fog istent játszani, mert Izraelnek van Istene.

Erről szól ez a történet. Tehát az Isten velük, ezt csak azért említettem, ezt a részt. Egyébként az Ezékielben van szó a sátánról, mint szellemi lényről. Az Ezékiel 28,12–19. utal szellemi lényre. Ezékiel inkább erről a részről közelíti meg ezt. Ott a sátán természetéről pontosan olvashatunk, de talán ez az egyetlen hely. Amikor az Ószövetséget elemezzük, akkor ne tulajdonítsunk neki olyan dolgokat, ami nincsen benne. A másik az, hogy nem élünk most az ószövetség alatt, hanem az újszövetség alatt vagyunk, és Isten velünk van minden körülmények között. Isten nem hagyott el bennünket. Most nem szeretnék rátérni Ezékielre, nagyon érdekes ott az a rész egyébként, de a mai üzenet nem erről szól, csak szerettem volna megemlíteni, mert tudom, hogy sokakat az Ószövetség megzavar, és egy torz istenkép jön elő emiatt.

Tehát Jézus munkáját nem lehet figyelmen kívül hagyni. Nagyon sokan úgy beszélnek még mindig, mintha Jézus semmit nem tett volna a kereszten. Isten nem haragszik ránk!

Egyébként az Ezékiel 28,12–19. leírja a sátán büszkeségét és a romlottságát. Ott egy szellemi lényről, egy angyalról beszél. Ez a sátán bukására utal. De az nem az Ésaías 14. Tehát egy jelképes figura, aki mögött az ördög áll, a sátán, mint bukott lény. Büszkeség és gonoszság jellemzi. Tírusz királyáról beszél, de valójában a mögötte levő szellemi erőről van itt szó. Az Édenkertben található bukott kerubról. Ahol az Ószövetségben a sátánról, mint szellemi lényről olvasunk, akkor ebben a részben keressétek és ott ennek helye van. A 2Királyok 1,2–16. említi Belzebubot. Akházia király, amikor megbetegedett, és Belzebubhoz ment, hogy adjon neki tanácsot és jött Illés próféta, itt kerül említésre Belzebub. Később ezt a sátánhoz csatolják. Persze egy gonosz erő, egy gonosz szellemi erő. Most nem szeretnék erről többet beszélni, hanem inkább nézzük, hogy mit tett Jézus.

Lapozzunk a Máté 6-ra. A mai témánk mégiscsak az, hogy mit jelent, hogy Isten velünk van.

Máté 6,9/a.

9/a. Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben,

Itt megállok, mert a többi ügyis tudjátok. Szerintem ezt az imát mindenki tudja kívülről. Csak erre a két szóra szeretnék koncentrálni, egy kicsit gondolkozzunk ezen közösen! Mit jelent az, hogy mi Atyánk? Azt, hogy velünk az Isten. Azt, hogy nekünk van egy Atyánk. Egy közös Atyánk van! Ha egy közös Atyánk van, akkor mit jelent ez a továbbiakban? Ha közös Atyánk van, akkor mi

testvérek vagyunk. Ha mi testvérek vagyunk és közösségben vagyunk az Atyával és egymással, akkor velünk az Isten. A „mi Atyánk” kifejezés jelentősége a keresztyén hitben: Isten, mint közös Atya jelenik meg benne. Tehát Isten minden egyes krisztusi hívőnek Atyja. Nem úgy kezdi Jézus, hogy megtanítalak benneteket imádkozni, így imádkozzatok: én Atyám. Mert valakik ezt így értelmezik, hogy én Atyám. Mert engem meghallgat Isten, de a többiek már nem. Hogyan imádkozzatok? Én Atyám? Nem, hanem mi Atyánk. Nézd meg, hogy ebben benne van a közösség! Benne van az Istennel való közösség és benne van az egymással való közösség. Benne van az egymás iránt érzett felelősség. Benne van az, hogy az a másik a testvérem. A másinak ugyanúgy az Atyja Isten, ahogy nekem. Ez egy nagyon csodálatos rész, mert bemutatja a közösség szerepét a keresztyén életben.

Hogyan imádkozik Jézus a főpapi imájában? Atyám, ahogy Te és én egyek vagyunk, hogy ők is egyek legyenek. Mert Ő a mi Atyánk! Mert mindegyikünkkel velünk van az Isten. Mindegyikünkkel ott van! A hívők egymáshoz és Istenhez való viszonya, a hívők testvéri kapcsolata ebben az egyetlen szóban benne van. Benne van az is az imádságban, hogy ez egy közös tevékenység. Egyrészt vannak egyéni imáink. Nyilván, hogy akkor azt mondjuk, hogy én Atyám vagy én Apukám, amikor egyedül imádkozom, de amikor közösen imádkozunk, akkor benne van az, hogy mi Atyánk. Imádkozni együtt, közösségben, Istennel és egymással.

Istennel is közösen tudunk imádkozni. Ez valakinek új hír? Tudunk-e Istennel közösen imádkozni? Hát hogyné tudnánk! A Szent Szellem kicsoda? Isten! Tertullianusz volt az egyik nagy teológus, aki a trinitástant megalkotta, amiből később kialakult az a közös keresztyén hit, amit ma mi is vallunk, a szentháromságot. A Szent Szellem ugyanúgy Isten, mint az Atya, meg mint a Fiú, de egy létezőben. Ezt az eredeti görög úgy mondja, hogy egy úszásban három hiposztázis. Sikertelenül teljesen összezavarni titeket? Tehát egyetlen Isten, de három különböző személy. Ennek a három személynek van a befelé irányuló munkája. Az mit jelent? Hogy hogyan viszonyulnak egymáshoz. Teljes közösségben vannak! Teljes egységben vannak! Nincs egyik a másik nélkül. Van a Szent Szellemnek, illetve ennek a hármasságnak a kifelé való munkája, ahogy Isten dolgozik. De most ebbe ne menjünk bele, mert nem szeretnék dogmatika órát tartani, csak halljatok erről is.

Tehát imádkozni közösen, egymással, a Szellem által. Amikor a Szellem által imádkozunk, akkor kivel imádkozunk közösen? Magával Istennel. Isten szerint kérjük a dolgokat. Ez a nyelvek imája nem adatott meg az ószövetségben. Nem volt olyan kapcsolat, nem volt olyan közösség Istennel, ami nekünk most van, és ezért hálát adhatunk Istennek. Amikor nyelveken imádkozunk, akkor együtt imádkozunk, közösen imádkozunk, és velünk imádkozik Isten. Együtt könyörög velünk! Micsoda kincs, micsoda dolog ez. Fenséges dolog!

Mi Atyánk, Isten, mint a mi közösségünk tagja. Ő is tagja a közösségünknek. Azt mondta Jézus, ha ketten-hárman összegyűltök, akkor én ott vagyok köztetek. Gondolj bele, hogy micsoda kapcsolat, micsoda kapcsolódás! Isten bennünk él, Isten velünk van, és ha még ketten-hárman összegyűjtünk, akkor még közöttünk is ott van. Valóban velünk az Isten! Jobban velünk van, mint ahogy mi ezt sokszor gondoljuk meg érezzük. Isten, mint gondoskodó Atya.

Egy szerető kapcsolat. Ő a jó Pásztor, ahogy a János 10-ben olvashatunk erről. A közös erőnek és a közös imának a hatásáról nem kell beszélni, mert van egy közös hit.

Ott van egy összevont hit. Isten közösségpárti és természetesen cselekedni akar közöttünk. A közös imádság által egy elmélyülő kapcsolat jön létre Istennel. Egymás iránti felelősség, ezt már említettem. Felírtam sok mindent, hogy ne hagyjak ki semmit.

Egymásért is imádkozhatunk. Együtt kérhetjük Isten segítségét, Isten irányítását az életünkben. A keresztyének egymásra utaltsága. Benne van a testvéri szeretet és a felelősségvállalás ebben az egyetlen kifejezésben, hogy mi Atyánk. Olyan hatalmas dolog ez, hogy föl sem tudjuk fogni! Azt mondja, hogy ha egy akaraton vagytok bármi dolog felől, megadja az én mennyei Atyám. Bár ott egy szerződésről van szó, egy megegyezésről van szó előtte. Ha egy akaraton vagytok, az is a közösséget szimbolizálja. A Jakab levél mondja azt, hogy imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Tehát az imádság segítséget nyújt a kapcsolatok erősítésében, megújításában. Ha ketten

vagy hárman együtt vagytok, ott vagyok köztetek – ezt már említettem. Benne van a közösség, mint Isten akaratának a megvalósulása. Közösségben élő keresztények, mint Isten országának a hírnökei.

A közösség ereje az Evangélium terjesztésében. Ez mind ott van, és Isten akarja ezt látni. Isten mindenkivel ott van. Ott volt a tanítványaival, ott volt a farizeusokkal, ott volt a vámosokkal, ott volt mindenkivel. Jézus nem volt személyválogató és úgy tanította őket imádkozni, hogy add meg a mi kenyerünket. Ne csak az én kenyeremet, hanem a mi kenyerünket. Benne van az Istennel és az egymással való közösség.

Nyilván, akik ezt a közösséget szeretnék megtörni, azok nem Isten szerint gondolkodnak. Nem Isten szerint való gondolkodás. Azt mondja, hogy a mi bűneinket bocsássa meg Isten. Benne van a mi, és mi is megbocsátunk. Szabadíts meg minket! Miért küldte Isten a Szent Szellemet? Mit mondott Jézus a János 14-ben? A tanítványok beszélgetnek, és azt mondja Fülöp, hogy mutasd meg nekünk az Atyát és elég az nekünk. Azt mondta Jézus, hogy Fülöp, ha láttál engem, akkor láttad az Atyát. De hát Fülöp, velünk az Isten, itt vagyok veletek! Azt mondta Jézus, hogy én elmegyek, de elküldöm a Vigasztalót – a Szent Szellemet –, hogy mindörökké veletek legyen. Mert Isten célja, Isten terve valósult meg, amikor beteljesedett a kereszt munkájával, hogy tényleg velünk az Isten, mert a Szent Szellem bennünk lakik, bennünk él. Folyamatosan, örökké, minden napon, minden percben, minden másodpercben ott él. Ha a kis kertedet kapárod, akkor is. Akárhova mész, akkor is ott van veled az Isten. Mert Isten bennünk él! Te vagy Isten Szellemének a temploma! Ezért küldte Isten a Szent Szellemet. Ez nem adatott meg az ószövetségi hívőnek. Hogy veletek legyen mindörökké. Azt mondja, hogy legyetek az én bizonyágtévőim. A szolgálati ajándékokat miért adta Isten? Hogy fölépítsen egy szupersztárt? Nem! Mit építsen föl? A közösséget! Azért, hogy épüljünk a Szent Szellem által az imádságban, az Istennel való közösségre. Az egymással való közösségre. Ha elolvassuk az Efézus 4-et, vagy az 1Korinthus 12-t, a 14-et, vagy a Róma 12-t, mind a Szent Szellem ajándékairól szólnak. Mind arról szólnak, hogy Isten a Szent Szellem ajándékait azért adta, hogy a közösséget építse.

Hol van a helye olyasminek, hogy nekem nem kell a közösség, nekem nincs szükségem a másokra, csak én egyedül? A Szent Szellem nem sztárokat akar nevelni, nem olyanokat, akiknek majd lesz külön művészbejárója Istenhez. Nagyon sokan ezt keresik. Keresik a szuper gyógyító evangélistát. Azt mondja, hogy majd ha X.Y. imádkozik értem, akkor biztos meggyógyulok. Nem! Nekünk Istent kell keresnünk! Isten tud használni olyan embereket, mint te meg én. Ezért adjunk hálát Istennek! Igenis veled van az Isten! Amikor te imádkozol, amikor te Isten akaratában cselekszel, akkor Isten ott van veled. Nem a te dolgod meggyógyítani a beteget. Egy beteget sem gyógyítottam meg soha életemben. Nagyon sokan gyógyultak meg, amikor szolgáltunk, meg amikor mások is szolgáltak, vagy ti is szolgáltatok. Sok helyen nagyon sokan szolgálnak. De az az Isten dicsősége! Mert velünk az Isten! Ennek egy bizonyágnak kell lennie mindannyiunk számára!

A szolgálati ajándékok a közösség építésére adattak, azért hogy tanítsanak bennünket. A Szent Szellem a mi tanítónk, az igazi tanítónk, hogy közösségben legyünk vele, hogy közösségben legyünk az Atyával, hogy közösségben legyünk egymással. Isten nem csak egyes személyekkel van. Nem csak az én imámat hallgatta meg. Azt írja, hogy imádkozzatok egymásért. Vagy azt mondják, hogy nekem kenetem van, de neked nincs! Hányszor hallottunk ilyet? Neked nincs arra keneted – mondják. Ez azt jelenti, hogy nem igazán értettük meg Istent, nem értettük meg Isten célját. Néhányan megkérdezitek tőlem, hogy elmenjek-e szolgálni ide vagy oda. De ezt nem megkérdezni kell, hanem menni kell, ezzel dicsekedni kell, hogy megyek szolgálni! Tegye fel a kezét, akit megakadályoztunk abban, hogy menjen szolgálni. Nem hiszem, hogy itt ilyen ember ül. Ezért vagyunk, mert veled van az Isten. Ha te oda mész, akkor magaddal viszed az Isten jelenlétét. A börtönbe, a kórházba, a barátodhoz, a családodhoz, vagy akihez mész, mert veled van az Isten. Nagyon sokszor elmondtam, hogy veled van az Isten. Hiszem, hogy megjegyzitek az alkalom végére. Addig mondom, amíg meg nem jegyzed, hogy veled van az Isten. Velünk van az Isten! Ahova te mész, Isten is oda megy veled. Azt mondja Jézus, hogy nálam nélkül semmit nem tehettek. Hiába megyek én, ha a Szent Szellem nincs ott. Hiába imádkozunk bárkiért, te is meg én is

meg bármelyikünk, hogy ha az Isten nincs ott, akkor nem tudnak olyan csodák megtörténni, ami a Katalinnal és nagyon sokatokkal megtörtént, nagyon sok helyen, és nem lehet Istent kipurítálni. Az Isten Szellemére tekintünk! Az Istenre nézzünk, a mi Atyánkra nézzünk. A mi közös Atyánkra!

Istennek az a terve, az a célja, hogy mindenki üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Jézus a programbeszédében elmondta, a Lukács 4-ben olvassuk, az Ésaías 61-et idézi a Lukács 4. Elmondta Jézus a programbeszédét, hogy Ő azért jött, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessen. Erre küldte ki a tanítványait. Nem különleges embereket. Péter apostol, akik benne vannak itt a Bibliában, meg Pál apostol. Nézzétek meg azt az alázatot, ahogy szolgáltak. Jó, néha kiestek belőle egyszer-kétszer. Ezek tiszta emberi dolgok, de alapjában véve, ha megnézzük, akkor Istent dicsőítették. Pál azt mondja, hogy nincs dicsekvésem semmivel, csak azzal, amit az Úr tett. Nekünk sincs mással dicsekvésünk, csak azzal, amit Isten tesz. Isten használni akar téged, mert veled van az Isten – még ma nem hallottátok elégszer. Veletek van az Isten! Velünk van az Isten! Ez alatt tényleg értsük azt, amit érteni kell. Menjünk vissza, ahonnan elindultunk, visszatérünk oda.

Róma 8,31.

31. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Egy ilyen kérdéssel kezdődik. Ha egy ilyen kérdés van, akkor előtte van valami és akkor azt is olvassuk el, mert úgy lesz érthető az egész.

Róma 8,28–35.

28. Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az Ő végzése szerint elhívottak.

Szereted Istent? Akkor elhívott vagy! Miért szereted Istent? Elmondom, az a Róma 5-ben van leírva, mert az Isten szeretete kitöltötte a mi szívünkben. Ezért tudod szeretni Istent, semmi másért. Az ember magától nem tudja szeretni Istent. Az Isten szeretetéhez is Istentől kapunk segítséget. Ez tényleg így van!

29. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen az elsőszülött sok atyafi között.

30. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Tehát te igaz vagy Isten előtt! Nem azért, amit tettél, vagy mert követtél el bűnt, vagy nem követtél el bűnt, hiszen mindenki követett el bűnt, hanem azért, mert Isten megigazított, igazá tett önmaga előtt. Ez azt jelenti, hogy beléphetünk az Isten dicsőségébe, beléphetünk az Ő jelenlétébe.

31. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

A többit nézd meg, mert ez méltó korona lesz, méltó befejezés lesz ez az igesor.

32. Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?

Nem csak egyesekért, hanem mindnyájunkért odaadta. Őt odaadta és mindent nekünk ajándékozott.

33. Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít;

34. Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk:

35. Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?

Olvashatnám tovább. Egy nagyon bölcs mondást hallottam az elmúlt héten. Ez így szól: Aki már megnyert mindent, az semmit nem veszíthet. Ámen! Köszönjük Istennek a kegyelmét! Köszönjük az Ő szeretetét!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.